

1. De tijd begint opnieuw!

Een poosje geleden was ik aan het zoeken naar een bijbelgedeelte waarover ik zou preken op de Oudejaarsavond – gisteren – en op de Nieuwjaarsmorgen, nu dus. Ik vind het altijd wel mooi als die diensten samen een tweeluik vormen. Hoe het precies kwam, weet ik niet meer. Toeval zal het zeker niet zijn, maar ik moest denken aan de geschiedenis van Noach. En toen ik die hoofdstukken ging lezen, Genesis 6 tot 9, stuitte ik op deze tekst, Genesis 8: 13, en ik dacht: 'Nou zeg, dit is wel een Nieuwjaarstekst bij uitstek!' 'En het was in het zeshonderdeerste jaar, in de eerste maand, op de eerste dag van die maand, dat het water van boven de aarde opgedroogd was. Toen nam Noach het luik van de ark weg en keek naar buiten, en zie, de aardbodem was opgedroogd.' Dus wat is de datum? 01-01-601. De eerste dag van de eerste maand van het zeshonderdeerste jaar. Je vraagt je misschien af: 'Het 601^e jaar waarvan?' Eerder is dat al vermeld, in Genesis 7: 6, het gaat hier om de leeftijd van Noach. In de eerste hoofdstukken van Genesis komen we die mysterieuze hoge leeftijden tegen van mensen die eeuwen oud worden. De tijd wordt hier dus gemeten aan de hand van de belangrijkste persoon op dat moment, Noach, een man over wie de schrijver eerder heeft gezegd: 'Noach was een rechtvaardig, oprecht man onder zijn tijdgenoten. Noach wandelde met God' (Genesis 6: 9). Dat het hier gaat over de eerste dag van de eerste maand van het 601e jaar, dat is niet voor niets. Deze tekst heeft een heel duidelijke bedoeling. Hier wordt wel héél duidelijk en heel nadrukkelijk een nieuw begin gemarkeerd! Er is één andere plaats in de Bijbel waar dat óók gebeurt. Dat is zo'n belangrijk moment, dat daar een nieuwe tijdrekening begint. Het is in Exodus 12: 2. Daar gaat het over het volk Israël, dat na vier eeuwen van onderdrukking en slavernij vertrekt uit het land Egypte, onder leiding van Mozes. En dan staat er in Exodus 12: 'De HERE zei tegen Mozes en tegen Aäron in het land Egypte: Deze maand zal voor u het begin van de maanden zijn. Hij zal voor u de eerste zijn van de maanden van het jaar.' Bij dat nieuwe begin van het volk Israël – je zou bijna zeggen: bij die nieuwe geboorte, als vrij volk – past een nieuwe tijdsrekening, een nieuwe kalender. Eigenlijk heel mooi dat onze tijdrekening, onze jaartelling begint bij de komst van Jezus in de wereld. Het allermooiste nieuwe begin dat God ooit met ons heeft gemaakt... Vanaf de komst van Jezus zijn we opnieuw gaan tellen. Ja, hoe zou je ook anders kunnen? Na de komst van Jezus in de wereld kun je alleen nog maar denken in termen van 'vóór Christus' en 'na Christus'. Zijn komst heeft voorgoed de tijd ingekleurd.

2. De vreselijke vloed is achter de rug

Bij Noach kun je zeggen: het is dus eigenlijk ook zijn verjaardag: het is de eerste dag van zijn 601^e jaar. Even terug: wat is er gebeurd? Gisteren hebben we gelezen over de roeping van God. Noach moet midden op het land een reusachtig schip gaan bouwen. Lange tijd lijkt het een onzinnige opdracht, en ongetwijfeld hebben veel mensen hem uitgelachen. Maar dan gebeurt er iets ongelooflijk indrukwekkends. In Genesis 7: 11 wordt het zó omschreven: 'In het zeshonderdste levensjaar van Noach, in de tweede maand, op de zeventiende dag van de maand, op die dag zijn alle bronnen van de grote watervloed opengebarsten en de sluizen van de hemel opengezet. En er was regen op de aarde, veertig dagen en veertig nachten.' Totaal duurt de zondvloed 150 dagen. En dan komt hoofdstuk 8: 1: 'En God dacht aan Noach en aan al de wilde dieren en al het vee dat bij hem in de ark was; en God liet wind over de aarde gaan, zodat het water bedaarde...' God vergeet Noach niet, Hij vergeet de mensen niet, en Hij vergeet de dieren niet. Mooi he? Zo geldt het ook voor jou, ook in dit nieuwe jaar: God vergeet je niet, Hij denkt aan je. Is dat eigenlijk niet heel bijzonder? Als je iemand tegenkomt, hier of daar, en die zegt tegen jou: 'Nou, ik heb de laatste tijd wel regelmatig aan je gedacht', dan voelt dat als iets

heel bijzonders, toch? Dat die ander aan jou denkt. Maar God denkt dus óók aan jou. Als Hij aan de dieren denkt, denkt Hij zeker aan jou! Zo zegt de Here Jezus het ook in Mattheüs 6: 'Kijk naar de vogels in de lucht: zij zaaien niet en maaien niet, en verzamelen niet in schuren; uw hemelse Vader voedt ze evenwel; gaat u ze niet ver te boven?' Als God de vogels te eten geeft, zou Hij dan jou vergeten? Zou Hij niet aan je denken? Nee, Hij denkt zeker aan je. God dacht aan Noach, en dan gaat het water weer dalen. De ark blijft vastzitten op de berg Ararat. Momenteel ligt die berg in het grensgebied van Turkije, Armenië en Iran. De berg Ararat is 5.200 meter hoog, een stuk hoger dan de Mont Blanc. Geen wonder dat juist dáár de ark vastloopt. Noach laat een raaf los. En die raaf kan wel voedsel vinden, want een raaf is een roofvogel, een aaseter, en dode dieren lagen er voldoende, op de toppen van de bergen. De raaf komt niet terug, maar blijft heen en weer vliegen. Dan laat Noach een duif los. Een duif eet plantaardig voedsel. Maar dat is er eerst nog niet, op de kale bergtoppen die boven het water uitsteken. Een week later

probeert Noach het weer, en dan komt de duif terug met een olijfblad in zijn bek, net afgebroken van een tak. Even een mooi detail: ik las dat dit inderdaad gebeurt bij olijfbomen, dat ze zelfs onder water blaadjes kunnen krijgen. Niet voor niets is de duif met een olijftak voor ons het teken geworden van vrede: er is weer vrede tussen God en mensen. De duif met

het olijftakje, die noemen we vaak de vredesduif. Dit kleine tafereel, die duif die komt aanvliegen met dat olijfblad in haar snavel, dat kleine tafereel tekent de vrede tussen God en mensen. Zoals later, als ook Jezus opkomt uit het water, als Hij omhoog komt vanuit de watervloed, een duif neerdaalt: de Heilige Geest. Ook door die duif laat God het weten: 'Het is goed, Ik geef jullie Mijn Zoon, in wie Ik Mijn welbehagen heb, Hij zal verzoening geven, luister naar Hem!' Nog een derde keer laat Noach een duif los, maar die duif komt niet meer terug. De duif kan nu zelf voedsel genoeg vinden, de aarde is voldoende opgedroogd.

3. De eerste opdracht: wachten...

En dan, na die derde duif, dán volgt vers 13: 'En het was in het zeshonderdeerste jaar, in de eerste maand, op de eerste dag van die maand, dat het water van boven de aarde opgedroogd was. Toen nam Noach het luik van de ark weg en keek naar buiten, en zie, de aardbodem was opgedroogd.' Je zou zeggen: nu mag iedereen naar buiten! Laat de deur maar opengaan! Wat is er mooier, op de eerste dag van het eerste jaar, dat dán, op dát moment, ál die dieren van de loopplank aflopen en hét grote nieuwe begin kan worden gevierd?! Dat zou je toch verwachten? Waarom wordt anders die eerste dag van die eerste maand vermeld? En toch... toch is het anders. Ja, tussen de bergen zijn de dalen zichtbaar, en de duif kan daar zijn voedsel al weer vinden. Maar de aarde is nog niet droog genoeg om naar buiten te kunnen gaan. Dat duurt nog één maand en 27 dagen, zie je dat? Vers 14, 15 en 16: 'In de tweede maand, op de zeventiende dag van de maand, was de aarde droog geworden. Toen sprak God tot Noach: 'Ga de ark uit...' Weet je, dit is zo'n belangrijke les van God. Als Hij een nieuw begin met je maakt, kan het weleens zo zijn dat je éérste taak is om te wachten. Te wachten op Zijn woord, op Zijn teken. Zo is het heel vaak in de Bijbel. Als Abram wordt geroepen om op weg te gaan naar een vreemd land, dat in het bezit zal komen van zijn nakomelingen, moet hij eerst, samen met Sara, 25 jaar wachten op een zoon. Mozes moet 40 jaar in de woestijn wonen, voordat God hem geschikt vindt om Zijn volk Israël te gaan bevrijden uit de slavernij. David wordt gezalfd tot koning, door de oude profeet Samuël, maar het duurt nog lange, lange jaren voordat David inderdaad koning zal zijn. Het zijn vreselijke jaren, waarin hij vervolgd wordt door koning Saul, jaren waarin God hem traint en vormt voor zijn taak. Misschien herken je dat uit je eigen leven. Soms kun je niet verder, je moet wachten, omdat je ziek bent, of een burnout hebt. Of de omstandigheden zitten tegen. Het lijkt allemaal verloren tijd, maar bij God bestaat

geen verloren tijd. Hij laat je nooit voor niets wachten. denk nooit te min over een periode waarin je moet wachten.

4. Gods trouwring

Noach en de andere zeven, en al die dieren, ze moeten nog 57 dagen wachten in de ark. Maar dan, eindelijk klinkt de stem van God: 'Noach, ga de ark uit, jij en je vrouw, je zonen en je schoondochters. En laat alle dieren naar buiten gaan.' Als dat gebeurt vernieuwt God de scheppingsopdracht voor mens en dier: 'Wees vruchtbaar en wordt talrijk op de aarde.' Want deze wereld dóét ertoe. En jij doet ertoe! Jouw bijdrage aan de wereld doet ertoe! Noach brengt een offer en dan staat er in Genesis 8: 21 en 22: 'En de HERE rook die aangename geur, en de HERE zei in Zijn hart: Ik zal de aardbodem voortaan niet meer vervloeken vanwege de mens; de gedachtespinstels van het hart van de mens zijn immers slecht, van zijn jeugd af; en Ik zal voortaan niet al het levende meer doden, zoals Ik gedaan heb. Voortaan, al de dagen van de aarde, zullen zaaitijd en oogsttijd, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht niet ophouden.' Het lijkt alsof God Zich erbij neerlegt, dat de mens een zondig mens is, dat er kwaad leeft in ons hart. Maar is dat ook zo? Legt God Zich neer bij het kwaad in mensenharten? Nee, God legt Zich er zeker niet bij neer, maar Hij belooft dat Hij déze oplossing nooit meer zal kiezen. Geen vernietiging meer, maar verlossing! De méns zal niet meer ondergaan in het water, nee, Hij Zélf zal, in de gestalte van Jezus Christus, ondergaan in het water, het water van de Jordaan. Hij zal dat doen vóór mensen, in plaats van de mensen. En dan zal de vredesduif opnieuw gaan vliegen. God zegt in Genesis 9: 11: 'Ik maak Mijn verbond met u, dat niet meer alle vlees door het water van een vloed zal worden uitgeroeid, en dat er geen vloed meer zal zijn om de aarde te gronde te richten.' Nooit meer zal de hele aarde ten onder gaan in de watervloed. En het teken dat God daarbij geeft is de regenboog. Als de wolken donker over de aarde drijven, zal de zon de wolken bestralen en dan is die geweldige halve cirkel zichtbaar, de regenboog, de trouwring van God! Hij noemt Hem 'mijn boog', zie je dat, in 9: 13? 'Mijn boog heb Ik in de wolken gegeven; die zal dienen als teken van het verbond tussen Mij en de aarde.' 'Mijn boog', 'Mijn trouwring'. Als kind leerde ik al van mijn ouders: 'Als je de regenboog ziet, mag je denken aan de trouw van God, aan Zijn liefde voor jou.' Maar pas later ontdekte ik in de Bijbel, dat die regenboog niet alleen een teken is voor óns, maar ook voor God Zélf. Hij zegt in vers 16: 'Als deze boog in de wolken is, *zal Ik hem zien*, en denken aan het eeuwig verbond tussen God en alle levende wezens van alle vlees dat op de aarde is.' De volgende keer dat jij een regenboog ziet, mag je daaraan denken: op hetzelfde moment dat jij naar die regenboog kijkt, kijkt God óók naar die regenboog. Je ziet hetzelfde als Hij, en je mag weten: 'Ik hoor bij Hem!' Hij is trouw aan mens én dier. Hoor je het? Wie God liefheeft, heeft ook de dieren lief. Want de dieren zijn door Hem gemaakt, met veel zorg en veel toewijding. Een christen kan niet anders dan groen denken en groen leven.

5. Een nieuw begin!

Een nieuw begin, op de eerste dag van de eerste maand. Beseft je het? Het is niet zo dat jij een nieuw begin maakt met God. Nee, God maakt een nieuw begin met jou! Zoals Hij dat deed met Noach en met die andere zeven mensen, en met al die dieren, zo maakt Hij elke keer weer een nieuw begin. Maar de geschiedenis is pas echt ten vólle gekanteld op de dag dat Jezus Christus opstond uit de dood. Dát is hét grote keerpunt in de wereldgeschiedenis. Noach wijst naar Jezus toe, de goddelijke Redder, die mens werd om ons uit de ark te laten lopen, de nieuwe en de nieuwe aarde tegemoet, waar gerechtigheid woont. En dankzij Jezus Christus is er óók in ons leven hier en nu een nieuw begin mogelijk, mag je met Hem opstaan in een nieuw leven. Op het moment dat je tot geloof komt, is dat als het ware de grote opstanding. Je doop is daarvan het teken: door het water heen komt God je redden, net als Noach en de dieren. Maar daarmee is het niet voorbij, want elke keer weer komt God verrassend met een nieuw begin in je leven. In het blad *Visie* stond een paar weken terug een interview met Aisha Meel-van den Abeele. Ze is 37 jaar, getrouwd met Daniël en samen hebben

ze drie kinderen, van 11, 9 en 8 jaar oud. Aisha groeide op in een gezin waarin het geloof afwezig was. Maar haar opa en oma van moederskant, afkomstig uit Indonesië, waren allebei wel gelovig, alleen waren ze daar nogal stil over. Aisha had als kind al belangstelling voor het geloof. Mondjesmaat ging haar oma vertellen. En dat riep iets bij haar wakker. Ze zegt: "Ergens zat er in mij altijd al wel een interesse naar de verhalen uit de Bijbel. Zo hadden we een peuterbijbel in huis. Nog steeds weet niemand hoe die daar terecht is gekomen, maar mijn neefjes en nichtjes en ik maakten daar graag toneelstukjes van, die we dan voor onze opa en oma opvoerden." Zo zie je dat God in haar kindertijd al aanzetten geeft. Zoals God dat zo vaak doet bij kinderen. Onderschat dat nooit! En dan maakt God bij Aisha wéér een nieuw begin. In haar tienertijd woont ze vooral bij haar moeder, haar ouders zijn gescheiden. Ze voelt zich vaak onzeker. Tot er iets gebeurt als ze 18 is. 'Als ze een avond gaat winkelen in het centrum van Hengelo, ziet ze iemand op straat briefjes uitdelen. Het is een straatpredikant die Bijbelteksten aan voorbijgangers geeft. Ook Aisha neemt er een aan. "Ik weet niet meer precies wat erop stond, maar ik weet wel dat ik er meteen iets in herkende van de God waarover mijn oma mij altijd vertelde. Ik besloot elke week terug te gaan om een nieuw briefje op te halen." Na een paar weken knoopt de predikant een gesprek met haar aan. "Ik wist meteen: dit is wat mijn oma bedoelde. Dit is de God waarover zij vertelde." Aisha besluit de volgende zondagochtend met hem mee naar de kerk te gaan. Het is een pinkstergemeente bij haar in de buurt. "Ik voelde dat ik hier moest zijn. Het was de eerste stap die ik naar God toe zette." Vervolgens gaat God wéér een stap verder met haar. 'Als ze aan haar studie technische geneeskunde in Enschede begint, sluit ze zich vrijwel meteen aan bij een christelijke studentenvereniging. "Ik wist helemaal niets van het christelijk geloof en de Bijbel, maar wilde er wel van alles over weten. En hier kon ik met al mijn vragen terecht." Ze voelt zich zo thuis in het christelijk geloof, dat ze na een aantal jaar besluit zich te laten dopen. Het is in de Nederlands Gereformeerde Kerk waar haar man, die ze op de studentenvereniging heeft leren kennen, al van jongs af aan naartoe gaat.' Aisha is een begaafd student. 'Nadat ze haar studie heeft afgerond, promoveert ze cum laude aan de Radboud Universiteit. Ze wint een prijs voor aanstormend vrouwelijk toptalent, en is hard op weg om professor te worden. "Dat leek me wel wat: een van de weinige vrouwelijke professoren in mijn vakgebied." Maar intussen is er nog meer gebeurd. Op haar 26e raakte Aisha in verwachting van haar eerste dochter, Livia. 'De eerste maanden huilt de baby ontzettend veel, herinnert Aisha zich. "Ik denk wel zes maanden lang, achter elkaar door. Niets hielp, behalve het zingen van liedjes uit babyboekjes. Tegelijkertijd wilde ik haar graag direct al vanaf de geboorte iets meegeven van Gods liefde, omdat ik dat zelf pas had ontdekt. Maar ik had geen handvatten vanuit huis meegekregen. Toen bedacht ik om zelf van die liedboekjes te maken, maar dan met christelijke kinderliedjes. Mijn buurvrouw wist dat ik weleens schilderde, en werkte zelf bij een reclamebureau. Zij gaf mij de tip om illustraties bij de liedjes te maken, zij kon de boekjes voor me laten drukken. Ik ging er meteen mee aan de slag en wilde er een paar bestellen. Dat kon alleen in een veelvoud van duizend. In een opwelling heb ik dat toen gedaan. Toen de dozen op de oprit arriveerden, besepte ik pas hoeveel het er waren." Het werd het begin van een eigen bedrijf, De Wonderwolk. Aisha heeft inmiddels een hele serie boekjes voor peuters geschreven. Haar veelbelovende baan als onderzoeker aan de Radboud Universiteit heeft ze ervoor opgezegd. Ze merkt dat God haar gebruikt, dat dit de weg is die Hij haar wijst. Ze zegt: 'Laatst vertelden mijn oude burens me dat hun zoontje nu elke keer de Peuterbijbel uit de kast pakt, terwijl zij niet eens gelovig zijn. Dat is precies waar ik op hoopte: zo veel mogelijk kinderen iets van Gods liefde bijbrengen.'" Ik vond dat indrukwekkend om te lezen: zó werkt God. Hij maakt steeds weer een nieuw begin. En jij, sta je daar open voor? Misschien moet je soms wachten, maar wees niet ongerust. Stel je open voor de stem van God, Hij zal je de weg laten zien. Hij maakte een nieuw begin met Noach en de zijnen. Hij maakte een nieuw begin met de dieren. Hij maakte een nieuw begin met de aarde. Hij maakt een nieuw begin met jou! Amen.